

Gudstjeneste Lille Lyngby Kirker

den 27. december 2020

Kirkedag: Julesøndag/A

Tekst: Es 63,7-9; Gal 4,4-7; Luk 2,25-40

Salmer:

LL: 111 * 98 * 122 * 131 * 104,5 * 121

Simoen og Anna. Disse to gamle mennesker i Herrens hellighed, som ventede Jerusalems forløsning, Herrens frelse. Jeg har altid godt kunne lide disse to.

Jeg har altid været fascineret af deres forventningsglæde. Både deres forventning og deres glæde, da de så ser forventningen indfriet. Jeg har altid været fascineret af deres umiddelbare udbrud, at de fortæller om barnet, også selv om det jo for Simeons vedkommende ikke kun er af det gode. Han stiller jo barnets mor i udsigt, at et sværd skal gennemtrænge hendes sjæl for dette barn. Det skal ske, og det er nødvendigt.

Jeg har altid været fascineret af Simeons ord om, at nu kan han gå bort med fred, for hans øjne har set Guds frelse. Jeg kendte engang et menneske der højt oppe i årene sagde, at det gjorde ikke noget, om livet sluttede nu. Vedkommende havde oplevet, hvad der kunne opleves. Der var ikke noget til gode. ”Og jeg har ikke spor mod at komme hjem til Gud nu” blev der sagt med et smil. Der gik heller ikke mange dage, så var vedkommende gået hjem. Det er jo næsten helt simeonsk, hvis man kan sige det sådan.

Men det er da lidt af en tankevækker. Hvad er det, vi så gerne vil nå og vil se i livet? Jeg får nogle gange en mail, jeg ved egentlig ikke fra hvem, men det handler om at rette min opmærksomhed mod et eller andet storslået, et eller andet sted i

verden, som jeg med kraftig opfordring bør se inden jeg dør. Ok, det kan da sikkert være spændende nok. Men i bund og grund, hvad kan jeg så bruge det til? Jeg tænker også tit i forbindelse med dødsfald, at det faktisk er meget tit, at det væsentlige faktisk ikke er, hvad afdøde fik udrettet; men oftere hvordan afdøde havde betydning for andres liv. Fællesskabet i livet og betydningen for hinanden er oftere langt vigtigere end gjort gerning. Og når vi mindes gerningerne, er det ofte, fordi det er gennem dem, at vores karaktertræk og personligheder kommer til udtryk i det fælles liv. Så, hvorfor har vi så travlt med at nå at putte alt muligt ind i livet?

Vi ved faktisk ikke ret meget om Simoen. Det kan da godt være, at han er en tidligere forretningsmand, han kan godt være temmelig velhavende. Måske har han levet livet i overhalingsbanen. Måske er det først i en sen alder, at han er kommet på andre tanker og venter Israels trøst. Jeg tror, at han er pænt oppe i alderen. Det vil virke lidt mærkeligt i en ung alder at sige, at nu kan jeg godt dø, for nu har jeg set, hvad der er værd at se. Selvfølgelig kan en ung også nå den erkendelse; men jeg må nok indrømme, at jeg hælder mest til, at han er gammel og har en lang forventning, som nu er blevet indfriet. For Simeon har set, hvad der er nødvendigt at se. Herrens frelse.

Det kan godt være, det er spændende at se verdens storhed rundt omkring. Men Simoen opfordrer os til at på barnet i krybben i Betlehem. Dét er stort!

Jeg kan også godt lide Simeons ord til barnets mor, om end de ikke er særligt hyggelige. Normalt vil vi jo som forældre helst høre gode forventninger om vore børns livsvej. Men det er ikke den fremtid, Maria stilles i udsigt for sig selv og sin søn.

Det aspekt ved Simoens ord til Maria, jeg synes, det er værd at skrive sig bag øret er, at ordene rækker videre. Og når vi hører dem her i julehøjtiden, så rækkes der ud af julehøjtiden og videre frem. Det fortælles os indirekte, at der kommer noget mere. Dette er slet ikke det hele. Det kan godt være, at vi synes, at alt det med fødslen og engle osv. er helt fantastisk; men det er slet ikke nok, det er ikke det hele. Der er mere i pakken.

I Bibelselskabets *Bibelen 2020*, som udkom tidligere på året, dér er Simeons ord til Maria gengivet således: ”Folk bliver delt på grund af dit barn. Nogle vil blive straffet, men mange andre vil blive reddet. Folk vil sige ham imod, og på den måde kommer han til at afsløre, hvad folk tænker inders inde. Du vil selv komme til at føle det, som om du bliver gennemboret af et sværd.” Simoen peger dermed frem ikke bare til Jesu gerning, men også frem mod påsken. Ja, han peger i bund og grund også frem mod Jesu herliggørelse og genkomst som dommer. Og, ligger der jo i ordene: ”...mange...vil blive reddet.” Simeon kommer til med sine ord at åbne vore øjne, som hans egne er blevet det, for i barnet at se Herrens frelse, i barnet at se begyndelsen på det, der en dag ender på et kors med ordene: ”Det er fuldbragt!”

At ”blive reddet” betyder i bibelsk sprogbrug at blive frelst. Barnet er Frelseren, og han er mere for os end julehøjtiden kan bære alene; men julen er sammen med påsken – og alt derimellem – og alt efterfølgende indtil Herrens dag, det er i hele sin fylde og spændvidde måden, hvorpå Gud Herren elsker og vil skåne os, løskøbe os, løfte os op og bære os, således som det hedder i profetteksten, der hører til denne dag, og som Paulus også er inde på i epistelteksten til i dag fra Galaterbrevet. Ved julens barn og påskens offerlam har vi barnekår hos Gud. Og ved Guds søns ånd er det, at vi siger ’far’ til Gud Herren.

Der er så meget mere til os i julen end, at det kan udledes på nogle få helligdage. Og samtidig er der ikke nok til, at det kan bære os alle de følgende dage frem til næste jul. Hvis Jesus blot er et julebarn i en krybbe, så kommer vi uvægerligt til at stå med et forklaringsproblem. Jesus kom til jord. Hvorfor? For at være menneskers frelser. Hvordan? Svaret ligger i påske. Men det ligger altså også allerede indirekte i julen selv, fordi der peges fremad mod noget mere, noget meget mere. Noget, der kan slå en himmelsk hærske af engle, der synger i nattemørket under stjernesvær. Og dette noget, der er så langt større, det er opstandelsens lys påskemorgen. Det er lyset i mørket. Det er livet i døden. Det er frelsen fuldbåret for mennesker. Det er menneskesønnen i guddomsherligheden.

Englen sagde til hyrderne på Betlehems mark, at de skulle finde et barn, svøbt og liggende i en krybbe. Da kvinderne kom til graven påskemorgen, sagde englen til dem: Se, der er stedet, hvor han lå, og de så klæderne, som han havde været svøbt i ligger dér. Barnet blev svøbt i menneskets klæder, som mennesket fik af Gud Herren og har båret lige siden de blev forvist fra Paradisets have. Og en dag skal vi igen iklædes klædningen fra Gud, opstandelsens hvide dragt, fordi vi i Jesus er rene og retfærdige for Gud. Vi holder ikke nadver for tiden; men vi er heller ikke retfærdige for Gud, fordi vi holder nadver; men vi holder nadver, fordi Jesus har givet sit legeme og blod og har løskøbt og retfærdiggjort os. I Jesus er vi Guds børn. I ham, som er født af jomfru Maria, korsfæstet død og begravet, opstanden, opfaret til Himlen, hvor han har sæde ved Gud Faders, den almægtiges højre hånd, hvorfra han skal komme at dømme levende og døde, og mange vil blive reddet.

Det var Simoen – hvad med Anna? Hun er alle tiders forbillede: Hun priste Gud, og talte om barnet til alle, der ventede forløsningen.

Ære været Gud i det højeste og på jorden!

Fred til mennesker med Guds velbehag!

Amen.